

1 MAYIS 2012'DE POLİTİK GERÇEKLER VE KOMÜNİST POLİTİK TUTUM

kendilerini sistem içinde tanımlamış olduklarını anlayamıyorlar. ‘Üç kere beşin dört ettiğini’ kanıtlamaya çalışan burjuva aktörlere karşı, ‘iki kere ikinin dört ettiğini’ söyleyen komünistlere “burjuvazinin seçeneklerini destekledi” suçlamasını yöneltenler, burjuvazinin aktörlerinin teşhiri olanaklarını da heba ediyorlar.

Bütün renk ve farklılıklarıyla birlikte, yalnızca işçi sınıfı, sömürüye karşı mücadelesinde mülksüzlük temelinde eşitlendiğini, bir vatanının, bir mülkünün olmadığını anlayabilir. İşçi sınıfı, kapitalizmin büyük ölçüde başlatmış olduğu mülksüzleştirme sürecinin üzerinden ve esasen proletarya diktatörlüğü koşullarında, mülk sahibi sınıflara da mülkiyetin özgürlüğe vurulmuş bir zincir olduğunu anlatabilecektir. Zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayanlar işçilerdir; bu nedenle işçi sınıfı ayrıcalıklar ve eşitsizlikler üzerinden siyaset yapamaz. Diğer bütün sınıf ve kesimlerin toplumun başkalarından imtina ettiği, paylaşmadığı ayrıcalıkları ve çıkarları vardır ve siyasetlerinin temelinde bu ayrıcalıkları yatar. Bu yüzden dünyada olduğu gibi Türkiye’de de, *işçi sınıfının komünist partisi ve bağımsız politikaları dışında*, sadece şu ya da bu hükümete karşı değil, bütün burjuva partilere karşı demokrasiyi sonuna kadar savunabilecek, herkes için eşitlik, herkes için özgürlük isteyebilecek *hiçbir siyasi akım yoktur*.

2012 1 Mayıs’ı Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının politik öncüsünün olmadığı, komünist siyasi çizginin belirgin bir şekilde işçi sınıfının önüne bir alternatif olarak getirilemediği koşullarda, her türden burjuva ideolojisinin hegemonyası koşullarında karşılanıyor. İşçi sınıfının her günkü mücadelesi içinde öne çıkarak, öncülüğünü kazanacağı ve diğer bütün burjuva aktör ve seçenekleri bu süreç içinde karşısında tekleştirileceği devrim yolu, küçük-burjuva siyasetlerin yalpalamaları ve yaftalamalarına kulak asmadan yürünmelidir. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da, işçi sınıfının, kitlelerin komünist çizgiye kazanılması, burjuva iktidarının ve kapitalizmin giderek daha çok ortaya çıkan çözümsüzlüğünün teşhiri ile paralel gidecektir. Bu 1 Mayıs’ta da işçi sınıfının içinde, gösterilere bu bilinçle katılmalı ve aynı coşkuyu paylaşmalıyız. Bütün bu gelişmeler eşliğinde, 1 Mayıs 2012’de de, sendikalar, partiler ve siyasi eğilimlerle yan yana Taksim alanına yürüyerek, anti-emperyalist, anti-şovenist ve anti-cins-ayrımcı sloganlarımızla birlikte sosyalizmin sesini yükseltmeliyiz.

Yaşasın 1 Mayıs

Yaşasın Sosyalizm

1 MAYIS 2012’de POLİTİK GERÇEKLER ve POLİTİK TUTUM

**KURTULUŞ
SOSYALİST DERGİ
YAYINLARI**

KİTAP DİZİSİ: **20**
NİSAN 2012
 1 TL

KURTULUŞ
 SOSYALİST DERGİ
 YAYINLARI

internet: <http://kurtulussosyalistdergi.awardspace.com/>
 e-posta: kurtulus.s.d@gmail.com

sim katliamı” diye CHP’yi susturabilen ve bu gürültüde Sivas katliamı sanıklarının aklayabilen, “12 Eylül referandumu” diye sosyalistlerin bir kesimini 82 Anayasasını savunur konuma düşürürken 12 Eylül askeri diktatörlüğünü çağrıştırır gibi, Turgut Özal’ın en etkili silahı olan *kanun hükmünde kararname*lerle meclisi ‘by-pass’ eden, bütün bu ikiyüzlü siyasetini ise karşısındaki her boydan muhalefetin tutarsızlığı ölçüsünde topluma kabul ettirebilen hükümetin hâlâ sağlam bir şekilde ayakta durmasının en önemli nedeni muhalefetin bu tutumudur. Bu tutarsızlık sayesinde ki, en anti-demokratik uygulamalar bile muhalefetin prizmasıyla halka yansıtıldığında, üstüne demokratiklik etiketi yapıştırılabilmektedir.

İşçi sınıfının sonuna kadar tutarlı bir şekilde demokrasiyi savunabilecek tek sınıf olmasının gerekçesi, nedeni, onun çıkarının sınıfsız toplum amaçlı iktidar mücadelesinden geçiyor olmasındandır. Yalnızca şu ya da bu demokratik hakkı değil, bütünüyle demokrasiyi istemektedir; birini alıp diğerinden vazgeçmemektedir; hepsini sağlayarak, sonuna kadar gerçekleştirilerek ortadan kalkacak demokrasinin sonunda sınıfsız toplumu hedeflemektedir. Referandumda olduğu gibi, ortaya çıkan bütün toplumsal sorunlarda, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin tutarlılığı ekseninden çizgiyi çekip bu yolda dosdoğru yürümek gerekir. Kendi çektiği çizginin sağında - solunda, hangi boydan ve soydan, hangi cins insanların, örgütlerin olduğu meselesi, artık bu noktada komünistlerin sorunu değildir. Böyle davranılmadığında ise, başımıza ‘demokrasi bayraktarı’ kesilen Erdoğan karşısında bile tutarlı iki cümle kurmak mümkün olamayacaktır. Arap isyanları örneğinde olduğu gibi, kitlelerin haklı talepleri yönlendirilerek emperyalizmin politikaları hayat bulabiliyorsa, Türkiye’de de kitlelerin muhalif talepleri, enerjileri yönlendirilerek oligarşinin değirmenine su taşınabilmektedir. AKP halen bu işi başarı ile yürütebilmektedir. Emperyalizmin manipülasyonlarına açık olduğu gerekçesiyle Arap isyancılarına “*oturun yeriniz*” demek suretiyle diktatörlüklere destek olmak nasıl ki devrimci ve sosyalist bir öneri olamayacaksa, Türkiye’de de kitlelerin yıllardır ileri sürdükleri talepleri sahipleniyor görünen AKP iktidarı kullanacak diye, bu haklı talepler geri çekilemez.

İşçi sınıfı mücadele içinde öncüsünü, komünist partisini yaratamadığı, bütün burjuva politik aktörleri kendi karşısında sermayenin çıkarı etiketi altında toplayamadığı sürece, komünistlerin politik önermeleri, şu ya da bu burjuva aktörü desteklemekle, taraf olmakla suçlanacak, aynı zamanda sermayenin sözcülerinin kitleleri kandırması da mümkün olacaktır. Referandumda iki politik seçenek karşısında kendini üçüncü taraf olarak tanımlamak kolaycılığın sığınanlar, böylece

Aksi durumda ise, kitlelerin her yaptığını hor görmek ve “yanlıştır” diye damgalamak hatadır. İşçilerin kendiliğinden mücadeleleri içinde yer almak ve hareketi kendisi için bilinç formuna kavuşturmak komünistlerin görevidir. İdeolojik mücadele ve komünist program üzerinden verilecek mücadele kitlelerin öncülüğünü kazanmak için her gün verilme zorundadır. Kitlelerin gerici taleplerine karşı çıkmak ne kadar zorunlu ise, onların en ufak demokratik taleplerine sonuna kadar sahip çıkmak da bu her günkü mücadelenin gereğidir.

Burjuvazinin çeşitli politik aktörleri tarafından topluma dayatılmak istenen taraflaşmaların ve burjuva politik aktörlerin politikalarının dışından, işçi sınıfının bağımsız politikalarını savunmak gerekir. 12 Eylül referandumunda olduğu gibi, zaten var olan politik taraflardan birinin politikasını baştan seçip sonradan oynanan bütün maddeleri baştaki tercihe göre yorumlama sahteciliğinde olduğu gibi, açıktan 12 Eylül anayasasını savunur konuma düşebilir ya da AKP ile aynı tercihe oy vermek adına ‘boş oy’ şikkını yaratabilirsiniz. Sadece seçeneklerden ‘hiçbiri’ şikkını seçmek belki burjuvazinin politik aktörlerinin peşine takılmanızı engelleyebilir. Ama siz kendinizi ‘kirli sonuçlardan’ kurtarıırken, kitlelerin burjuvazinin seçeneklerinin peşine takılmasına da izin vermiş olursunuz. Eğer demokratlığın hele hele tutarlı demokratlığın bir ölçüsü aranacaksa, örneğin baştan 12 Eylül anayasasının değişmesini istemeyenler, üstelik bunu yargının el değiştirmesine karşı durmak gerektiği ile temellendirenler, demokrasi mücadelesinin hiçbir yerinde yer alamazlar. AKP’nin demokrasi sahteciliği ise, referandumda ‘hayır’ ya da ‘boş oy’ vererek değil, bizzat 12 Eylül yargılamasında ortaya çıkmaya başladığı ya da 28 Şubat yargılamalarında ortaya çıkması kaçınılmaz olan ikiyüzlülüklerin takipçisi olunarak, sahteliği teşhir edilerek ortaya konulabilir.

AKP’nin iktidar olduğundan bu yana sürdürdüğü politik savaşım, karşısına karşı toplumun dinamiklerini yanına almaya, en ufak demokrasi talebinin kendi politikalarına tabi kılınmasına muhtaçtır. AKP’nin başarısı, her düzeyde toplumsal muhalefetin enerjisini kendi iktidarının desteğine tahvil edebilmesindedir. Demokratik taleplerin AKP tarafından istismarı, 12 Eylül referandumunda olduğu gibi taleplerin geri çekilmesinin gerekçesi yapılamaz. Bizzat AKP hükümetinin taleplerin karşılanması yönünde sıkıştırılması, onun demokratlığının sahteliğini ve zayıf noktasını ortaya çıkaracak tek yöntemdir. Tutarlılık açısından bakıldığında, işte bu nedenle ezilen yığınlar ve işçi sınıfının büyük bir kesimi halen AKP’nin politikalarını destekleyebilmektedir. Çünkü sosyalistlerin büyük bölümü de dâhil AKP karşısında tutarlı olabilmış ciddi bir muhalefet yoktur. “Der-

Amerika İşçi Sendikaları Konfederasyonu öncülüğünde, 1886’da aşırı çalışma saatlerine karşı 8 saatlik işgünü talebiyle başlayan eylemler, Amerikan devletinin kanlı saldırıyla karşılaşmıştı. Gelişen olaylar içinde ABD işçi sınıfının 4 önderi idam edildi. İdam edilen işçi önderlerinin şahsında 1 Mayıs’ın simgesel olarak cisimleşmesinin yanında, öne çıkan bir kazanım, 8 saatlik işgünü mücadelesi içinde siyah ve beyaz işçilerin ırkçılığa karşı mücadelede de ortaklaşmaları olmuştu. 8 saatlik işgünü için yapılan eylemlerde siyahların girmesinin yasak olduğu parklar, alanlar birlikte işgal edilmiş, Amerikan işçi sınıfı o gün, ırkçılık örneğinde olduğu gibi her türlü melânetin ilacının işçi sınıfının mücadele birliğinde bulunduğunu bütün dünyaya göstermişti. Geçtiğimiz yıllarda Kürt ve Türk Tekel işçilerinin Ankara’da gerçekleştirdikleri eylemin içinde şovenizmin galebe çalınması, sadece bu tarihi ve bilimsel gerçeğin yeniden doğrulanmasıydı!

Kuşkusuz ki, 2012 yılındayız ve 4 Amerikan işçi liderinin idamının üzerinden 126 yıl geçti. Dünya birçok yönden hızla değişti. Bilim - teknoloji, iletişim - haberleşme alanındaki gelişmeler, telgrafın haberini verdiği ama geçmişin içinden bakıp hayal etmenin neredeyse imkânsız olduğu bugünkü gelişkin boyutlarına ulaştı. Marx ve Engels, dünün dünyasından bakıp sosyalizmin imkânlarını görmüşler ve sosyalizmin maddi olanaklarının mümkün olduğunu bilerek, insanlığın eşitlik ve özgürlük düşünür ütopya olmaktan çıkarıp “bilimsel” niteliğe kavuşturmuşlardı. Eşit ve özgür bir dünya kurmak ancak sömürüye son vermekle mümkün olacaktı ve bu mücadelenin sahibi olan işçi sınıfı tarih sahnesindeki yerini “sınıf mücadelesi” ile almıştı. Artık hayal etmek gerçektir!

Bilimsel sosyalizmin bu iki kurucusu, geçmişin içinden günümüz dünyasına bakabilselerdi eğer, hem sosyalizmin maddi imkânlarının bu kadar gelişmiş ol-

ması hem de hâlâ vahşi kapitalizm koşullarının yeniden yaşanabiliyor olması karşısında, günümüz dünyasının gerçekliğini kuşkusuz ki bir “kâbus” olarak tanımlarlardı! 2012 yılında insanlık ne yazık ki büyük ölçüde farkında olmadığı ama giderek uyanmaya başladığı bir kâbusun içinde yaşıyor. Rosa Luxemburg’un “ya barbarlık ya sosyalizm” öngörüsü barbarlığın yayılması şeklinde sürüyor. SSCB’nin ve sosyalizm deneyiminin başarısızlığından sonra zincirlerinden boşalan emperyalist rekabet, iki alanda birden yoğunlaşarak işçi sınıfının kazanımlarını geriletıyor ve birçok ülkede kapitalizmin başlangıç aşamasındaki sefalet koşullarını dayatıyor.

Sosyal devletin kazanımlarını geri almayı hedefleyen neo-liberal dönüşüm ve saldırılar birinci saldırı alanıdır ve büyük ölçüde başarılıdır. Neredeyse insanların hayalleri bile metalaştırılarak kamu alanının talanı sürdürülüyor. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere, giderek su ve havanın da özelleştirme kapsamına girmesi, sermayenin hem insanlığın yaşam alanlarına saldırısı hem de kâr oranlarındaki düşüşe çare olarak yeni alanların metalaştırılmasıdır. Burjuvazi, sosyalizmin yıkılması sonrasında yoğunlaştığı özelleştirme, deregülasyon (kuralsızlaştırma), taşeronlaştırma ve esneklik politikalarını, ‘bütün kötülüklerin kaynağı olan devletin küçültülmesinin’ ve ‘demokrasinin’ gereği olarak propaganda etmişti. Aynı politikaları kapitalizmin günümüzdeki krizi sürerken, şimdi krizden çıkışın reçetesi olarak işçi sınıfına dayatmaya çalışıyorlar. Bu sefer ‘demokrasinin’ gereği olarak değil, başka çaresi olmayan ‘acı gerçekliğin’ kabul edilmesini isteyerek!

Oysaki insanlığın ve doğanın kurtuluşunun tek çaresi, işçi sınıfının iktidarıyla kapitalizme, bir avuç asalak kapitalistin sömürü düzenine son vermek ve toplumsal mülkiyet düzeni olarak sosyalizmi kurmaktır.

Sosyalizm sonrası değişen dengeler içinde öne çıkan hammadde kaynaklarının, enerji sahalarının yeniden bölüşümü konusu ikinci saldırı ve rekabet alanıdır. Tekellerin neredeyse aynı teknolojik altyapıda ortaklaşmaları, teknolojik gelişmişlik farkının, kâr avantajının uzun dönem için güvenceye alınamamasına ve hızla yitirilmesine neden oluyor. Bu durum, tekeli rekabet açısından maliyet fiyatlarının kontrolünün önemini daha çok öne çıkartıyor. ABD için neredeyse petrol kadar önemli olan ve emperyalizmin jandarmalığından gelen patronaj hakkını (karşılıksız dolar basabilme hakkı) ve bu hakkın getirilerini kaybetmemek kaygısı, emperyalist saldırganlık ve şiddet politikalarının bir diğer boyutunu oluşturmaktadır. Sosyalizmin yıkılmasından bu yana önce Avrupa’da sonra Ortadoğu’da ve eski SSCB’nin etkinlik alanlarında başlayan yeniden düzenleme çalışmaları, yerel

milliyetçi çizgiye daha çok yaklaşmasıyla Kürt halkına yaklaşımlarında büyük ölçüde örtüşen, İslâm ve lâiklik kutuplaşmasında dinin gereklerine vurgu yapan, en son imam hatiplerin orta kısımlarının fiilen açılması ile sonuçlanan eylemlerde, “imam hatip okullarını açmakla” övünen CHP, öncelikle, darbecilerin yargılanmasına değil, yargılanmalarının demokratikliğine vurgu yapmayı seçmektedir.

Her türlü burjuva partinin, hükümetin olduğu gibi, AKP hükümetinin de sınıfsal karakteri, işçi sınıfı düşmanlığı, halk düşmanlığıdır. Marifetleri ise halkçı gözükmelemleridir. Bunu başarmalarının sırrı, burjuva ikiyüzlülükten öteye toplumu çeşitli şekillerde bölebilmeleri, toplumun çeşitli kesimlerinin çıkarlarını birbirleri ile çatıştırmaları, kitlelerin çıkarınaymış gibi gözükken kısa vadeli gelişmeleri pazarlarken, arkasında burjuvazinin asıl çıkarlarının saklı olduğu uzun bir yolun taşlarını döşeyebilmeleridir. Bu yüzden her türden burjuva aktör eskir ve doğası gereği vazgeçilebilirdir. AKP hükümeti de eskiyecek ve konjonktür değiştiğinde kendisinden vazgeçilecektir.

On yıllardır sürmekte olan Kürt siyasi muhalefetinin varlığını akılda tutmak kaydıyla, küresel ekonomik krizin tetiklediği Arap isyanı örneğinde olduğu gibi, çeşitli kitle eylemlerinin, halk hareketlerinin benzerlerini bütün Türkiye çapında görmemiz mümkün olabilecektir. Nasıl ki 28 Şubat’a yol veren güçler, bu post-modern darbeye karşı gelişen tepkiyi, Türkiye’de eski rejimin değiştirilmesi için harekete geçirebilmişler ve yine Erbakan’ın *anti-Amerikancı* Milli Görüş’ünden *Amerikancı* AKP hükümetini yaratabilmişlerse; nasıl ki Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da ‘demokrasi’ ve ‘özgürlük’ diye yola çıkan isyanlar emperyalizmin bölgeyi kökten düzenlemesi için kullanılabilirlerse, önümüzdeki dönemde Türkiye’de gelişebilecek muhalif hareketler de yönlendirilmek, sistem içinde eritilmek istenecektir. Bu nedenle kendiliğinden başlayan kitle hareketlerinin talepleri karşısında nasıl tavır alınacağı, kitlelerin ezilme ve sömürülmelerine karşı kendiliğinden tepkilerine karşı nasıl tavır alınacağı her zaman gündeme gelecek bir konudur. Ta ki işçi sınıfının öncülüğü tesis edilene kadar, bu konu her politik tartışmada gündeme gelecektir.

Öncülük her hangi bir siyasi çizgiye bahşedilmeyeceğine göre, mücadele içinde kazanılır. Bu ise, kendiliğinden bilincin ve hareketin eksik ve yanlışları ile birlikte, kitlelerin hiç de demokratik olmayan hatta gerici faşizan eğilimlere yönelebilecekleri anlamına gelmektedir. Kitlelerin her yaptığı doğru değildir ve desteklenemez. Bu olsa olsa kuyrukçuluk olacaktır.

ve demokrasi ilişkisinde bulunabileceği de öngörülebilir. Kazandığı seçim zaferlerini iktidarının üstünde yükseldiği sıcak paraya dayalı saadet zincirine, bu yönüyle de kamu maliyesindeki disipline, emekçilerin daha çok sömürülmesi ve her türlü muhalefetinin daha uç vermeden ezilmesine borçlu olan AKP, ne hikmetse, her seçim akşamı elektriklerin kesilmesiyle de elinden geleni ardına koymayacağına ilişkin kaniya destek olmaktadır. Bu gerçeğin farkında olan 'tüccar siyasetçilerin' istikrarın tökezlememesi için ne gibi pazarlıklara oturabilecekleri tahmin edilemeyeceği gibi, belli çevrelerin AKP hükümetinin kurduğu istikrarın finansmanından kâr edeceği de bir sır değildir.

BOP'un eş başkanı ve emperyalizmin taşeronu AKP hükümeti için en büyük muhalefet tehdidi Kürt siyasal hareketinden gelmektedir. Klasik havuç ve sopa politikası uygulamaya çalışan ama elinde bir tane bile havuç olmayan oligarşinin hükümeti, bölgedeki taşeron siyasetine Kürtleri ortak edemediği noktada bu engeli mutlak şiddet politikaları ile bastırmaya, öncüsüzleştirmeye ve en azından 'dışa açılırken' gerideki 'düşmanı' felç etmeye niyetlenmiştir. Bu yolda çekincesiz davranışlarla sürdürdüğü tarihin en büyük siyasi saldırısını askeri saldırılarla tamamlama tehlikesi ise küçümsenemez. Kürt halkının her türlü demokratik yaşamsal talebi suç unsuru sayılmakta, neredeyse mutlak şiddet politikalarına geri dönmek istenmektedir. Ortadoğu'da muhtemel bir Suriye savaşı ile oluşacak kargaşa ortamında, en azından bazı çevrelerin Sri Lanka tipi çözümler üzerinde kafa yorabileceklerini öngörebiliriz. Cezaevinde yatan 'taş atan çocuklara' yönelik sistemli taciz ve tecavüzü, Kürt hareketine karşı bir halkın çocuklarının rehin alınması olarak düşünürsek, zaten AKP ve devlet zihniyetinin bu tür çözümlere uzak olmadığı anlaşılacaktır. Bu açıdan Suriye'deki Kürt muhalefeti ile Kuzey Kürdistan arasındaki etkileşim önemlidir ve Suriye'deki Kürt muhalefeti dışarıdan bir müdahaleye karşı tavır belirlemiş bulunmaktadır.

Suriye'ye karşı bir savaşa bütün gücümüzle karşı çıkmalıyız. Suriye savaşı ile yıpranacak AKP'nin bir atımlık barutu kaldığında yerine geçirilmesi muhtemel CHP ise, şimdiden göreve hazır olmalı ki, "NATO dışında müdahaleye karşıyız" diyerek açıklamalarda bulunabilmektedir. Bu nedenle *Türkiye'nin Amerika'nın taşeronluğundan ve bu sayede bölgesel bir savaştan kurtarılması, hükümet değişikliğinden öteye giderek daha çok burjuva iktidarının devrilmesi can alıcı sorununa bağlanmaktadır.*

Muhalefet partileri, AKP'nin söylem gücü ve etkinliği karşısında, neredeyse onu taklit etmeye, hatta yaptıklarını onaylamaya varan söylemleri ile demokrasinin değil, totaliterliğin güvencesi olabileceklerini ortaya koymaktadırlar. AKP'nin

ve bölgesel çapta savaşların eşliğinde giderek hedef büyütülmektedir. Şu anda Suriye-İran hattına gelip dayanan çatışma, bölgesel olmanın ötesinde potansiyeller taşımakta ve hammadde ve enerji tekellerinin rekabetinin geldiği noktayı işaret etmektedir. Emperyalist rekabetin çatışma potansiyellerinin bir dünya savaşının ateşleyicisi olabilecek hamlelerden kaçınmadan gelişiyor olması, kapitalizmin içinde bulunduğu krizin boyutlarından olduğu gibi, işçi sınıfının yenilgi koşullarının halen sürüyor olmasından; işçi sınıfının sosyalist iktidar mücadelesinden uzaklaşmasının sonucu olarak demokrasi mücadelesinin ve olduğu kadarıyla demokratik hakların sahipsiz kalmasından kaynaklanmaktadır.

Her türden milliyetçi, ulusal-faşizan önyargılardan kurtulmanın yolu işçi sınıfının enternasyonalist örgütlenmesi ve dayanışması olacaktır. Ulusun ve ulusal devletlerin mucidi, feodalizme karşı mücadele içindeki burjuvazidir ve kendi egemenlik alanını milliyetçi ideoloji ile sürekli mayalamaktadır. *Kapitalizmin eşitsiz gelişimi ve emperyalist bağımlılık zinciri içinde tesis edilen ulusal bağımlılık ve her türden sömürge ilişkisinin ve bu temelde gelişen emperyalist savaşların engellenbilmesinin, en nihayetinde bütün dünya çapında sınıf düşmanlarımız olan burjuvazinin ve onların devletlerinin bir çuvala konulup tarihin çöplüğüne atılmasının tek güvencesi, işçi sınıfının enternasyonalist mücadelesidir.*

İşçi sınıfının ve sosyalizmin yenilgi koşulları, komünistlerin, komünist partilerin işçi sınıfı komünizminden ayrılarak sınıfın öncülüğünü yitirmelerinin ve kitlelerin burjuva ideolojilerine, burjuvazinin politik çözümlerine bağlanmasının sonucudur. Kitlelerin ikna edilmeleri, burjuva politikalarına tabi kılınmaları başarılmadan toplumun küçük bir azınlığı olan burjuvazinin politikalarının hiçbir şekilde uygulanabilir olduğu düşünülemez. Velew ki zor ve baskının şiddeti ne kadar artırılsa artırılsın, kitlelerden şu ya da bu ölçüde destek bulmayan politikalar ölü doğmuş politiklardır. Bugün dünya çapında burjuvazi, kendi kâbus politikalarına kitleleri çekmeye, onayını almaya çalışmaktadır. Açıktan onay alamadığında ise, Arap Baharı eylemlerinde olduğu gibi, kitlelerin haklı eylemlerini ve enerjilerini yönlendirmeye, eylemlere nüfuz etmeye, kendi amaçlarına tabi kılmaya çalışmakta ve çoğunlukla da bunu başarmaktadır.

Başta Yunanistan olmak üzere Avrupa'da giderek yükselmekte olan sınıf savaşmaları karşısında ise, "kitleler haklıdır" söyleminden (Bahreyn'de olduğu gibi) vazgeçen burjuvazi her türlü devlet baskısını ve şiddeti devreye sokmaktadır. Bütün olumsuzluklara karşın işçi sınıfı bütün dünyada yüzünü sosyalizme dönmeye başlamaktadır. 1 Nisan'da İtalya'da Milano'da yapılan bir toplantıda, Avru-

pa'nın çeşitli şehirlerinden gelen "Öfkeliler ve İşgal Et eylemcileri", 1 Mayıs eylemini desteklemeyi, Avrupa'da yaymaya çalışmayı, 12 Mayıs'ta "kapitalizme dayalı toplumsal ilişkilerin kökten değiştirilmesi çağrısı ile küresel bir protesto gerçekleştirme" ve "kapitalizm sonrası topluma geçiş için sembolik eylemlerin başlatılması" kararlarını almıştır. ABD'de ise çeşitli sendikalar, federal bir genel grev amacıyla çalışmalar yapmaktadırlar. Çok çeşitli çevrelerin üzerinde anlaştıkları bu kararlar, işçi sınıfının ve kitlelerin kapitalizmin çözümsüzlüğünü, bizzat kapitalizmin gelişmiş merkezlerinde her gün daha çok idrak ettiklerinin kanıtlarıdır.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde, hepsi de şu ya da bu ölçüde kaynağını küresel krizden alan çeşitli kitle eylemleri gerçekleşmektedir. Türkiye, emperyalist çelişkilerin düğüm noktası olan Ortadoğu'da, dünya kapitalizminin baskın gücünün taşeronluğu ile yelkenlerini doldurmayı tercih etmiştir. Bu tercih bir yönüyle Türk oligarşisinin çözümsüzlüğünün diğer yanıyla da bu çözümsüzlüğün kâr hırsıyla emperyalist politikalar yönünde teşvikinin sonucudur. Kemalizm'in bir yönüyle tasfiyesini gerektiren ve yeni-osmanlıcı bir perspektif edinen oligarşinin gemisinin, yelken açtığı bu sularda yakalanacağı fırtınalara dayanması kolay olmayacaktır. Suriye engelinden aşabilirse İran'la savaş kaçınılmaz olacaktır ve Türk Devleti bu politikaları benimsemiş, riskli sulara yelken açmaya niyetlenmiş görünmektedir.

28 Şubat'la başlayan, Refah Partisinin parçalanması ile oluşturulan AKP ile devam eden, Ergenekon'la gerekli düzeltme ve yol temizliklerinin yapıldığı bu süreç, bir yönüyle de toplumun bu politikalara kazanılması için işletilen bir mühendislik süreciydi. Refah-Yol'un düşürülmesi sonrasında kurulan ve 2001 krizi sonrasında Kemal Derviş'in yönetiminde dayatılan IMF politikalarının uygulayıcısı Bahçeli-Ecevit-Yılmaz hükümeti, krizin faturasını işçi sınıfına kestiginde, kendi biletini de kesmiş oldu. Ekonomik kriz içinde afallamış kitlelere AKP eliyle istikrar sunulmuş oluyordu. Acı ilacı içmiş kitleler, yoksulluklarının ve sömürmelerinin üzerine bina edilen istikrarın bekçisi olarak AKP'yi seçecekti.

Krizin sorumlusu olarak gördüğü partilerden desteğini çeken kitlelerin, darbe karşısında dik durmadığı için ya da "bir şekilde denenmişliğinden" ötürü Refah Partisini desteklemeye devam edip etmeyecekleri tartışmalı bir konudur. Ama onunla göbek bağı kesmiş AKP'yi hızla iktidara taşıdığı bir vakiydir. AKP'nin "Milli Görüş gömleği"ni bu kadar rahat çıkarmasının arkasında, 28 Şubat sürecinden aldığı bu tür derslerin içinde, kuşkusuz ki iktidar treninin kaçırılmaması

kaygısı ağırlıklı bir yer tutmuştur. AKP'nin, devraldığı IMF politikalarını, dünyada gelişen uygun ekonomik konjonktürün de etkisiyle ve üstelik IMF ile anlaşmalarını yenilemeden uygulaması ise, onun başarısı ve şansı sayılmalıdır!

Halen uygulanmakta olan sınıf düşmanı politikalar üzerinde geliştirilmek istenen "ulusal istihdam politikaları" da bu sürecin taçlandırılması olacaktır. Özel istihdam büroları, bölgesel asgari ücret ve sendikasızlaştırma, örgütsüzleştirme uygulamaları, işçi sınıfının işsizlik tehdidi ile baskılanması, bütün bunların sonucunda hâlihazırda disiplini sağlanmış olan kamu maliyesinin sürdürülmesi anlamına gelecektir. Disiplinli kamu maliyesi ise, içerdeki hükümetin ve onun istikrarının finansmanının kaynağını, Türkiye'ye sıcak para şeklinde sürekli yabancı sermayenin girişini sağlamaktadır. Eğer toplumsal muhalefet bastırılmaz ve patlak verirse, bu saadet zinciri, bu denklem bozulacaktır. Bozulacaktır çünkü faiz gelirin kaynağı olan bütçe üzerinde taleplerde bulunan örgütlü bir muhalefet, sıcak para üzerinde soğuk düş etkisi yapacak, yabancı sermaye riski göze alamayacak, ya da risk karşılığı daha yüksek faiz talep edecektir; bu da denklemin bozulması demektir. Türkiye'nin büyüme denklemi bu koşullarda gerçekleştirilmiş ve bugüne kadar sıcak paraya dayalı büyüme sürdürülebilmiştir.

Toplumun orta sınıflarıyla birlikte, işçi sınıfının küçük bir kesiminin de yararlandığı bu büyüme, sürekli olamaz, sürdürülemez. İslam kültüründen gelen genetik kodlarından başka AKP hükümetinin toplumsal muhalefete ve muhalefet potansiyellerine olan sertliğinin ve tahammülsüzlüğünün kaynağını, bu hassas bütçe dengesi izah etmektedir. Parlamenter rejim içinde bulunabilecek, hatta 'demokrasinin gereği', zaman zaman da 'dekoru' olarak uygun görülecek her türden muhalefet, öncelikle kamu maliyesindeki 'disiplin'e bir tehdit olarak algılanmaktadır. Burjuva politik aktörler arasındaki kavganın sertliği, iktidarı kaybedenin sanık sandalyesine oturması anlamına geleceğinden, sandık güvenliğinin sağlanması bir şekilde birincil önceliktir.

Önceki hükümetin 2001 krizi sonrasında iktidardan ayrılmış olmasının üzerinden 10 yıldan fazla süre geçti ve AKP üst üste seçim zaferleri ile iktidarının temellerini sağlamlaştırdı. Bu durum iktidarın seçimle tahkim edildiği ve ancak krizle hükümetlerin değişebileceği gibi bir yargının giderek daha çok dillendirilir olmasına neden oldu. Bir yönüyle, 'lâik cumhuriyetin koruyucusu' olarak görülen TSK'dan ümidini kesen bir kesimin dimağında oluşan boşluğa, 'ekonomik kriz beklentisi'nin yeni ilah olarak yerleştiği söylenebilir. Ama diğer yönüyle de bu algının dayanaklarının, AKP şahsında giderek daha bir gerçeklik kazanan islam